

JEAN BOTQUIN

«La transhumance des banquiers. Les tribulations du siège itinérant de la Banque de Bruxelles en 1940»

Ottignies, Quorum, 1996, 155 p.

Als kleine jongen van 8 jaar maakte Jean Botquin de evacuatie van de waardepapieren van de Bank van Brussel naar Frankrijk mee. Zijn vader Robert Botquin, directeur van het filiaal van Kortrijk, was immers één van de functionarissen van de bank die met deze opdracht belast waren. Jean Botquin trad later in de voetsporen van zijn vader en maakte eveneens carrière bij deze, ondertussen tot Bank Brussel Lambert uitgegegroeide financiële instelling. Met de pensioengerechtigde leeftijd in zicht, heeft hij van zijn *'fin de carrière'* geprofiteerd om aan de hand van zijn eigen herinneringen en verslagen uit privé- en BBL-archief, het verhaal te doen van de omzwervingen van de «ambulante zetel» en de tegoeden van de Bank in de zomer van 1940.

Dit boek is niet Botquins eerste publicatie. Eind 1995 waagde hij zich reeds aan een onder pseudoniem gepubliceerde roman, waarvan het succes mij onbekend is. Nu heeft hij ook van “*La transhumance ...*” (wat hij een betere term vindt dan het traditionele *'exode'*) een halve roman willen maken. Het hybride werkstuk van Botquin, geschreven in een staccato stijl die bij momenten de spreektaal nabootst, is te onwetenschappelijk en te oppervlakkig om de historicus te interesseren, te saai en te beperkt om de belangstellende leek te boeien. Het is zo anekdotisch en gedetailleerd, dat men voor een bondig overzicht van de feiten toch gedwongen is terug te grijpen naar de in 1995 verschenen geschiedenis van de BBL.

In zijn besluit lijkt hij heel eventjes het puur anekdotische niveau te willen overstijgen, als hij speculeert over het ontslag, in juli 1940, van directeur-generaal Duquesne de la Vinelle. Deze had de leiding over de ambulante zetel gehad, een taak waarvan hij zich niet altijd met evenveel enthousiasme gekweten had. Terwijl de waardepapieren in de *Banque Nationale pour le Commerce et l'Industrie* te Nevers ondergebracht waren, verbleef Duquesne in een villa zo'n 25 km verderop, zodat hij op een bepaald moment zelfs niet meer te bereiken was. Als leider van een alleen als Duitsvijandig te interpreteren evacuatie zou Duquesne pasmunt geweest zijn in de accommodatiepolitiek van de bank. Er wordt echter geen bewijsmateriaal aangedragen voor deze hypothese. Al bij al dus een eerder ontgoochelend werk, dat zeker niet de loftuitingen verdient die Jean Vanwelkenhuyzen het toezwaait in zijn inleiding.

Patrick Nefors